

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215213822
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2215213822.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Friendly Finance Slovakia, s.r.o., so sídlom Košice, Hlavná 104, IČO: 47 243 368, zastúpenému advokátom: Mgr. Henrich Schindler, so sídlom Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, proti žalovanému: A. D., nar. XX.X.XXXX, bytom K. R. V., J. XXX, o zaplatenie 961,74 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C/406/2015-26 zo dňa 5.5.2016 - v časti zamietajúceho výroku II., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 700 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne z dlžnej sumy od 11.07.2014 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd vo zvyšku návrh zamietá.

III. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 26,19 eur titulom zaplateného súdneho poplatku a sumu 98,21 eur titulom trov právneho zastúpenia do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 09.06.2014 v 6 odseku, ktorá znie: " celkové náklady spotrebiteľa podľa § 2 písm. g. zákona (ďalej len " celkové náklady") sú tvorené poplatkom za poskytnutie úveru vyjadreným pevnou sumou 196,74 eur", nie je platná, z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení z vykonaného dokazovania, že zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 9.6.2014 vyplýva, že žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkovi - žalovanému bezúčelovú pôžičku vo výške 700,- Eur. V zmluve boli dohodnuté ďalšie podmienky a to výška príslušenstva (poplatok za poskytnutie úveru) 196,74 Eur, RPMN 1.747,3%, dátum splatnosti 10.7.2014 a vynaložené náklady 65,- Eur.

3. Súd vec právne posúdil aplikáciou ust. § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá podlieha režimu Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a Občianskeho zákonníka, na vec aplikoval tiež ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov... jeho § 1 ods. 3 písm. l), § 2 písm. c), § 24 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a § 11 ods. 1.

4. Vecne súd argumentoval tým, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá zmluva o pôžičke, na ktorej žalobca zakladá svoj nárok. Žalobca predložil súdu ako jediný dôkaz iba písomnosť označenú ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá však nebola podpísaná žiadnym z účastníkov, je teda neplatná. Navrhovateľ teda môže od odporcu požadovať len reálne poskytnuté finančné prostriedky bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov z dôvodu absencie písomnej zmluvy o pôžičke s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 700,- Eur, žalovaný dlh v lehote splatnosti neuhradil, preto je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 700,- Eur. Taktiež bolo preukázané, že žalovaný je v omeškaní s úhradou dlhu, keďže nastala splatnosť celého dlhu ku dňu 11.7.2014 a žalovaný dlh nezaplatil, dostal sa tak do omeškania, je povinný zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške ako správne vyčíslil žalobca, ale iba zo sumy 700,- Eur od 11.7.2014 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu posúdil ako nedôvodnú a zamietol ju.

5. Vo výroku IV. súd určil označenú zmluvnú podmienku za neplatnú, avšak v odôvodnení sa s touto časťou rozhodnutia nevyšporiadal.

6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP a žalobcu zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku 26,19 Eur a na trovy právneho zastúpenia vo výške 98,21 Eur podľa pomeru miery úspechu a neúspechu 45,54%, navrhovateľ 72,77%, odporca 23,27%.

7. Proti tomuto rozsudku „voči obom výrokom“ podal prostredníctvom svojho advokáta odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a vo veci rozhodol tak, že odporcovi uloží povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 896,74 Eur spolu s príslušenstvom vrátane vyčíslených trov právneho zastúpenia, alternatívne žiadal, aby rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. V prvom rade žalobca podal odvolanie voči nepriznaniu dohodnutej odplaty vo výške 196,74 Eur, ktorá predstavuje jednorazový poplatok za poskytnutie úveru, pričom sa nejedná o úroky z omeškania. Súd vo výroku určil, že zmluvná podmienka v 6. odseku je z dôvodu jej neprijateľnosti neplatná. Podľa odvolateľa súd nesprávne posúdil právny vzťah podľa Občianskeho zákonníka, keďže ho treba posudzovať podľa Obchodného zákonníka podľa § 497 a nasledujúcich, teda podľa zmluvy o úvere, ktorá je podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom. V prípade uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy došlo k individuálnemu dojednaniu zmluvných podmienok zo strany spotrebiteľa, ktorý bol oboznámený so zmluvnými podmienkami pred vznikom záväzku, ktoré boli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Podľa § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Strany sa dohodli, že dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky a namiesto úroku zaplatí jednorazovú odplatu, resp. poplatok za poskytnutie úveru, keďže od § 497 Obchodného zákonníka je možné sa odchyliť s poukazom na § 263 Obchodného zákonníka. Táto odplata, teda suma 196,74 Eur predstavuje poplatok za poskytnutie úveru, pričom sa nebude jednať o úroky, ale o jednorazovú odplatu. Odporca si pritom výšku úveru a taktiež aj výšku jednorazovej odplaty zvolil sám. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Okresného súdu Kežmarok č.k. 9C/96/2015, aj Okresného súdu Galanta č.k. 35C/93/2015. S poukazom na znenie ust. § 53 ods. 1 OZ uviedol, že súd nemôže skúmať hlavný predmet plnenia a primeranosť ceny, pričom samotná odplata v pomere predstavuje len 28,11% z celkovej čiastky úveru a teda ide o štandardnú výšku. Vzhľadom na uvedené považuje nárok na odplatu vo výške 196,74 Eur za zákonný a dôvodný.

9. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

10. Prioritne odvolací súd posudzoval rozsah odvolania podaného žalobcom, keďže v písomnom vyhotovení odvolania nie je jednoznačne vymedzený. V úvode odvolania žalobca uvádza znenie vyhovujúceho výroku I. a zamietajúceho výroku II. a za tým, že voči obom výrokom podáva odvolanie. Ani podľa obsahu podaného odvolania žalobca nenapáda výrok IV., ktorým bola určená označená zmluvná podmienka za neplatnú, je teda potrebné uzavrieť, že určovací výrok IV. nebol odvolaním žalobcu dotknutý. Posúdiac odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 CSP, predtým § 41 ods. 2 OSP) žalobca nepodal odvolanie ani proti vyhovujúcemu výroku I., keďže sa domáha iba priznania mu sumy 196,74 Eur ako jednorazovej odplaty za úver, ktorý nárok bol zamietnutý vo výroku II. Proti vyhovujúcej časti výroku I. by pritom žalobca ani nemohol podať odvolanie z dôvodu, že by nemal subjektívne právo na jeho podanie, aktuálne by také odvolanie bolo v rozpore s ust. § 359 CSP, keďže

vo vyhovujúcej časti nebolo rozhodnutie vydané v neprospech odvolateľa a jeho odvolanie by muselo byť podľa § 386 písm. b) CSP odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou. Možno teda uzavrieť, že žalobca vyhovujúci výrok I., ktorým mu bola priznaná žalovaná časť pohľadávky ani určujúci výrok IV. nenapáda, napáda výlučne zamietajúci výrok II., ktorým mu nebola priznaná suma 196,74 Eur, keďže zaplataenia tejto sa v odvolacom konaní domáha. Odvolací súd preto ustálil, že odvolaním bol napadnutý výlučne výrok II., vychádzajúc pritom z obsahu podaného odvolania.

11. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a § 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zamietajúcej časti výroku II. ako aj vo výroku III. o náhrade trov konania je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na vyššie ustálený rozsah a na dôvody odvolania uplatnené žalobcom bolo posúdiť napadnutý rozsudok v jeho zamietajúcej časti výroku II., ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania, na základe odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, v podstate teda či žalobca má nárok okrem istiny úveru aj na zaplataenie súdom prvej inštancie nepriznanej sumy 196,74 Eur, ktorá predstavuje jednorazovú odplatu, resp. poplatok za poskytnutie predmetného úveru, včítane jeho príslušenstva.

14. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku je zrejmé, že súd vo zvyšku (v časti o zaplataenie sumy 196,74 Eur s príslušenstvom) žalobu zamietol s použitím ust. § 9 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že žalobca predložil ako jediný dôkaz iba zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá ale nebola podpísaná žiadnym z účastníkov, z čoho súd vyvodil, že je neplatná a žalobca teda môže od žalovaného požadovať len reálne poskytnuté finančné prostriedky bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov v dôsledku absencie písomnej zmluvy o pôžičke. Túto skutočnosť žalobca v podanom odvolaní osobitne nenamieta, ani nevyvracia skutkový záver súdu, že predmetná zmluva nebola stranami podpísaná. Tvrdí v podstate len to, že v danom prípade nešlo o spotrebiteľský úver, keďže sa úver mal splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace s poukazom na § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako listinné dôkazy predložil písomnú Rámcovú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených ďalších služieb uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom bez datovania a bez podpisov za

veriteľa aj spotrebiteľa. Žalobca tiež predložil písomnú Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 9.6.2014, kde sa nachádza podpis nad označením žalobcu, avšak podpis žalovaného na zmluve absentuje. Podľa tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanému krátkodobý bezúčelový bezúročný úver vo výške 700,- Eur s jednorazovým čerpaním a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť s príslušenstvom v celkovej výške 896,74 Eur, pričom zmluva bola uzavretá na dobu určitú so splatnosťou úveru s príslušenstvom dňa 10.7.2014 (teda v lehote 31 dní). Podľa zmluvy celkové náklady spotrebiteľa podľa § 2 písm. g) zákona sú tvorené poplatkom za poskytnutie úveru vyjadreným pevnou sumou 196,74 Eur a celková čiastka podľa § 2 písm. h) zákona, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, predstavuje sumu 896,74 Eur. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania úver bol žalovanému poskytnutý a žalovaný z neho žalobcovi nevrátil žiadnu sumu.

16. Odvolací súd považuje za potrebné v danom prípade zdôrazniť, že v odvolacom konaní je oprávnený rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý odvolaním, pričom je viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi, vrátane toho, ako ich odvolateľ obsahovo vymedzil (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Súd prvej inštancie pritom podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku zohľadnil, že predmetný úver nespĺňa náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 3 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ), keďže predmetný úver sa musel splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace, konkrétne v lehote 31 dní.

18. Prvoinštančný súd ale správne nadviazal, že podľa ust. § 2 písm. c) ZoSÚ iným veriteľom je právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), (čo je v danom prípade splnené), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r), (čo je v danom prípade takisto splnené); pričom za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené NBS, čo v danom prípade tvrdené, ani preukázané a ani v odvolaní namietané nebolo. Podľa citovaného ustanovenia a uvedeného za iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c) ZoSÚ je treba považovať aj žalobcu. Potom v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného § 24 ods. 1 ZoSÚ na tomto iného veriteľa a zmluvy o úvere a pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom sa napriek tomu vzťahujú okrem iných i ust. § 11 ZoSÚ.

19. Podľa ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1.

20. Žalobca ako listinný dôkaz predložil do spisu písomnú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru majúca byť uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom dňa 9.6.2014, ktorá ale nie je podpísaná žalovaným, obdobne ako nie je oboma zmluvnými stranami podpísaná rámcová zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, bez datovania. Existencia podpisu žalobcu na zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru je pritom pochybná, keďže tento podpis je absolútne totožný s podpisom aký je uvedený na rámcovej zmluve, nie však v mieste, kde mal byť podpísaný žalobca, javí sa, že ide iba o kópiu podpisu.

21. Podporne v zmysle § 40 ods. 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;...

22. Z vyššie uvedeného potom prvoinštančný súd vyvodil, že nepodpísaná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 11 ods. 1 písm. a) v spojení s § 9 ods. 1 ZoSÚ, následkom čoho úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobcovi priznal iba nezaplatenú istinu úveru bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov. Odvolací súd sa s vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje.

23. Žalobca ale v podanom odvolaní na vyššie uvedené skutočnosti vedúce k čiastočnému zamietnutiu jeho žaloby nerefektuje, uvedené závery súdu prvej inštancie v podanom odvolaní nijako nespochybňuje a nenapáda. V odvolaní iba namieta, že daný právny vzťah treba posudzovať podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, z čoho následne s odkazom na § 499 Obchodného zákonníka vyvodzuje, že odplata suma 196,74 Eur nepredstavuje úroky, ale jednorazovú odplatu, pričom jej

výšku, teda primeranosť ceny, nesmie súd v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka posudzovať. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody, s poukazom na predtým uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu stotožňujúcu sa so závermi súdu prvej inštancie, sú ale irelevantné, nespôsobilé spochybniť resp. zvrátiť vyššie uvedené závery súdov oboch inštancií, a bez dopadu na výsledok sporu.

24. Podľa predložených listinných dôkazov predmetné zmluvy mali byť uzavreté prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie na diaľku v zmysle zák. č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku... Avšak žalobca ani iným spôsobom než podpísanou zmluvou, v zmysle bodu III.3. a 5. danej Rámcovej zmluvy nepreukazuje uzavretie predmetných zmlúv písomným súhlasom s návrhom - textom daných zmlúv žalovaným klientom elektronickou poštou a jeho prijatím žalobcom.

25. Odvolací súd potom po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie v reálne napadnutom zamietajúcom výroku II., včítane závislého, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého avšak vecne správneho, výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

26. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

31. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

32. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu - žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

33. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli,

je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

34. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).